

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-4 У. 6161/11
Дана 16.09.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Гордана Сукновић Бојација и Мирјана Цветковић, чланови већа, уз учешће судског саветника Татјане Лончар, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца И С _____ из Кикинде, ул. _____ бр. _____, ради поништаја решења туженог ПОВЕРЕНИКА ЗА ИНФОРМАЦИЈЕ ОД ЈАВНОГ ЗНАЧАЈА И ЗАШТИТУ ПОДАТАКА О ЛИЧНОСТИ, Београд, Ул. Светозара Марковића бр. 42, број 07-00-00851/2010-03 од 09.05.2011. године, у предмету приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа одржаној дана 16. септембра 2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Тужилац се ослобађа од плаћања судске таксе.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против обавештења Министарства правде, број: 7-00-114/10-13 од 28.04.2010. године, као неоснована.

У тужби поднетој Управном суду у Београду дана 06.06.2011. године, тужилац наводи да у оспореном решењу нису правилно утврђене чињенице а изведени докази противрече образложењу. Наводи да се 05.01.2010. године обратио Министарству правде са захтевом за достављање информација, на који захтев Министарство није одговорило до 24.05.2010. године. Тужилац се у међувремену поново обратио Министарству са истим захтевом, да би

туженом органу 11.05.2010. године упутио жалбу због неоглашавања. Сматра да је оспорено решење незаконито, јер се нигде у дописима туженог не помиње неоглашавање председника Окружног суда Зрењанин на притужбу тужиоца а да је поступањем туженог органа у конкретном случају нарушена правна сигурност. Предлаже да суд усвоји тужбу и поништи оспорено решење као незаконито, као и да га ослободи плаћања судске таксе, јер је незапослено лице и нема имовине.

Тужени у свом писменом одговору, остаје код разлога из образложења оспореног решења и предлаже да суд одбије тужбу као неосновану, посебно истичући да је Министарство правде пружило доказ да је поступило по захтеву тужиоца и тиме испоштовало његово право које му припада на основу члана 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, напомињући да тужилац не прави јасну разлику између садржине права на приступ информацијама од јавног значаја које припадају сваком, од права која му на основу члана 8. Закона о уређењу судова и члана 9. Судског пословника припадају као странци у судском поступку.

Испитујући законитост оспореног решења, наводе тужбе, одговор на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је тужбу оценио као неосновану.

У спроведеном поступку утврђено је да је тужилац дана 12.05.2010, године, туженом поднео жалбу због непоступања, а дана 26.05.2010. године, жалбу против обавештења Министарства правде од 28.04.2010. године, везано за захтев тужиоца за приступ информацијама од јавног значаја, којим је тражио „достављање решења о учињеном сходно поднесеним чињеницама, а поводом Закона о уређењу судова“. Тужени је утврдио да је Министарство правде поступило по захтеву тужиоца, али по протеку законског рока од 15 дана, с тим да је Министарство испунило своју обавезу из члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, достављањем тужиоцу копије докумената у коме су садржане информације о томе шта је Министарство предузело по његовој притужби од 05.01.2010. године. Такође је утврђено да тужилац погрешним тумачењем права на приступ информацијама од јавног значаја тражи заштиту права које му припадају по Закону о уређењу судова, а што није предмет заштите Законом о слободном приступу информацијама од јавног значаја.

Одредбом члана 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја („Службени гласник РС“, број 120/2004...36/2010) прописано је да свако има право да му буде саопштено да ли орган власти поседује одређену информацију од јавног значаја, односно да ли му је она иначе доступна. Свако има право да му се информација од јавног значаја учини доступном тако што ће му се омогућити увид у документ који садржи информацију од јавног значаја, право на копију тог документа, као и право да му се на захтев, копија документа упути поштом, факсом, електронском поштом или на други начин. Одредбом члана 16. став 1. истог Закона, прописано је да је орган власти дужан да без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од дана пријема захтева, тражиоца обавести о поседовању информације, стави му на увид документ који садржи тражену информацију, односно изда му или упути копију тог документа. Одредба члана 16. став 3. истог Закона прописује да ако орган није у могућности, из оправданих разлога, да у року из става 1. овог члана обавести тражиоца о поседовању информације, да му стави на увид документ који садржи тражену информацију, да му изда, односно упути копију тог документа, дужан је да о томе, најкасније у року од 7 дана, од дана пријема захтева, обавести тражиоца и одреди накнадни рок, који не може бити дужи од 40 дана од дана пријема захтева, у коме ће тражиоца обавестити о поседовању информације, ставити му на увид документ који садржи тражену информацију, изда му, односно упути копију тог документа.

Применом цитираних законских одредби на утврђену одлучну чињеницу да је орган власти доставио тражиоцу информације, копију документа у коме су садржане информације о томе шта је Министарство предузело по његовој притужби од 05.01.2010. године, ценећи да је поступак по поднетом захтеву спроведен без битних повреда правила поступка, прописаних Законом о општем управном поступку („Службени гласник РС“, број 33/97 и 31/2001), да је на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања и у смислу одредбе члана 8. и 10. истог Закона, тужени орган донео решење које садржи све што је прописано одредбама од члана 196. до 201. овог Закона, Управни суд налази да је тужени орган на правилно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право и да је за своју одлуку у смислу одредбе члана 14. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја дао разлоге, које као потупне и на закону засноване у свему прихвата овај суд и на исте упућује.

Тужилац није навео ниједну нову околност, нити је пружио нови доказ који није цењен

у до сада спроведеном управном поступку, а који би могао бити од утицаја на одлуку у овој управној ставри.

Суд је решио управни спор без одржавања усмене расправе, ценећи да је чињенично стање утврђено у управном поступку довољно за доношење одлуке и у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09).

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

Одлучујући о захтеву тужиоца за ослобађање од плаћања судске таксе, ценећи доказе приложене уз тужбу, на околност његовог социјалног стања из којих се види да би плаћањем таксе била угрожена социјална сигурност његовог домаћинства, суд је применом одредбе члана 10. у вези члана 11. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...31/2009), одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана, 16. септембра 2011. године, III-4 У. 6161/11

Записничар
Татјана Лончар, с.р.

Председник већа-судија
Сузана Гудураш, с.р.

за тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИГ